Universul unui scriitor pierdut în lumea artei

On Februarie 14, 2019

O pictură frumoasă poate aminti de viața unui om, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment.

Totdeauna când scriu îmi imaginez că port o discuție cu un pictor doritor să revoluționeze formele cele mai autentice de manifestare ale artei, pendulând între "cândva" și fabulosul "odată ca niciodată", ceea ce mă eliberează de obligația unei descrieri sociale a vreunui mod de viață particular.

Perfecțiunea este o asemănare dintre două ființe, o coincidență de nume și poate de destin care s-ar putea dovedi providențială în interiorul unui timp care curge încet, *beyond the narrative borders* . Discuțiile închipuite ajută la exersarea reprezentărilor de la concret la abstract. De aceea, când ilustrez trăirea vieții dintr-o altă perspectivă, dintr-o altă ființă, simt că trăiesc atât de pregnant o senzație de curgere a materiei spre spirit, o desăvârșire determinată de o acumulare de efecte, încât totul începe să vibreze spre dimensiunea sensibilului din adâncul psihologiei unei experiențe existențiale paralele.

Din punct de vedere estetic, destinul meu pare să traverseze liniar chemarea unei gândiri superioare către autenticitatea unei științe experimentale aflată în vecinătatea imediată a unei realități frumos închipuită artistic, în ideea optimizării relației dintre pictor și revelația unei lecturi captivante. Cu migală, din solemnele mărturii ale inspirației pe care singur o produc, închipuindu-mă că exprim acea stare de beatitudine pe care trebuie s-o simtă pictorul la conturarea unui tablou menit să redea specificul unei minții vii, îmi extrag ideile și viziunile în felul cum se amestecă culorile: prin colorarea succesivă a aceleiași zone.

Când încerci să redai un simțământ prin intermediul culorii ești tentat să abordezi o lume "împinsă" către spiritualizare, ca expresivitate a limbajului poetic, ca alternativă a posibilității trecerii ființei într-o altă alcătuire, într-o altă formă, într-o altă unitate spațiu/timp.

Fapt ce nu este lipsit de importanță, fiindcă cine reușește să concentreze într-un singur loc central o întreagă suită de nuanțe, sugerând mai mult decât o simplă psihologie de manipulare vizuală, poate fi demn să se alinieze marilor curente de pictură. Dacă ar fi să născocesc o nouă teorie sau un nou concept despre artă, în care culoarea prinde viață prin emoțiile unui duel extrem de strâns cu un timp care nu moare, aș fi probabil tentat să mă rezum la mine însumi ca la spațiul unei totalități de semnificație a temei numită "alibiul unei exprimări simbolice".

Dintotdeauna arta a integrat spiritualitatea în spațiul de manifestare a creativității prin lansarea apelului la o formă simbolică de iluminare într-ale înțelepciunii și cunoașterii umane care pune la încercare capacitatea pictorului de a reconstrui realitatea, de crea un aspect care devine unul cu celelalte, presupunând unitatea sa cu sursa oricărei creații într-o anumită perioadă de timp.

Argumentele se subțiază in absența unor criterii de apartenență la stilul livresc. Din acest motiv, claritatea compozițiilor mele denotă o combinare parțială a culorilor, asociate unor emoții, senzații, gânduri, toate fructificate prin diferite modalități de a privi lumea cu ajutorul trăsăturilor de pensulă vizibile, chiar cu o notă agresivă de protest la adresa curentelor literare moderne.

În sfârșit, la o asemenea gamă largă de contopiri de semnificații, alternanțe de puncte de vedere, teme, influențe, imagini vizuale, se cere un echilibru estetic: interiorizarea unei vorbiri care curge continuu, iar mai puțin imaginea unei vorbiri care lâncezește într-o apatie condamnabilă. La urma urmei ce m-au învățat conversațiile cu Rafael sau Dürer altceva decât faptul că trebuie să-mi intuiesc limitele talentului propriu înainte să poleiesc cu aură de geniu o realitate greu de justificat.

Leadership: Poți să faci din viața ta o perspectivă de profunzime asupra unui corpus de scrieri formate în baza unor imagini cheie, din punctul de vedere al structurii unui șir de gânduri care se exteriorizează instinctiv într-un tablou de la care nu-ți poți desprinde ochii?

Talentul de a reda o conversație într-o singură îmbinare de cuvinte, sau chiar într-un singur cuvânt gen "Varietate" menit să exprime necesitatea artei de a se recrea, capătă proprietățile unui tablou care prezintă locul permanent de întâlnire a spiritului cu materialul, a revelației de sine cu respingerea elementului de învățătură plină de autoritate.

Gândirea creează premisele pentru o trăire autentică a educației artistice. Poate că intenționez să transform arta într-un joc-exercițiu de alcătuire a unui text în baza imaginilor-cheie ale unei forme de vizionarism cu un titlu gen "Gânduri către mine însumi". Dar chiar și acest lucru cere o anumită corelare între mistic și estetic, între acțiunile personajelor în care mă transpun și expresivitatea chipurilor lor.

Sincer să fiu, nu știu dacă tot ce trăiesc în cuvinte, în splendidele reflexii ale unor personalități marcante, se acordează cu resorturile unei adeziuni la constituirea unui "Art Nouveau" ori cu resortul unor dramatice descătușări din jugul educației intelectuale precoce, deformată de fiecare obiect de modernitate.

Dar, cu siguranță, forma esențială a creației pe care mi-o asum are dimensiunea unei povești scrisă de mai mulți autori, are funcția anticipării unei lumi virtuale, a idealurilor ei de frumusețe și perfecțiune. Iar asta se numește fuziune a conținutului estetizant cu virtutea unui "apriorism livresc".

"Eu nu te voi picta cu un zâmbet afectat pe față sau ținând un evantai care nu are niciun rol, în afara celui decorativ. Nu voi așeza un cățeluș ca o jucărie în poala ta ca să trezească sentimentele privitorului. Nu te voi picta cu ochi morți și cu o perfecțiune nefirească a trăsăturilor și tenului. Ci, te voi picta așa cum m-aș vedea pe mine într-o oglindă magică care îmi îndeplinește cea mai arzătoare dorință."

O pictură frumoasă amintește mai puțin de viața artistului, cât mai mult de acea gingășie rară a modelului de frumusețe care îmbogățește realitatea sa, fără a denatura originalul, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment. Ea poate fi definitivată nu doar prin adăugarea detaliilor mai mult sau mai puțin strălucitoare, ci mai ales prin adăugarea unei oglinzi bine poziționate care mărește probabilitatea producerii unei alterități.

Triumful deplin al artei înseamnă să devii tu însuți personajul zugrăvit într-un tablou care intersectează fapte și evenimente petrecute în timpuri și locuri diferite. Pictorul din mine încă se mai întreabă: până unde pot să lungesc discuția despre artă, astfel încât textul să capete valențe de estetică?

Totodată, o pictură poate să declanșeze un joc de cuvinte (analogii, metafore, personificări, hiperbole) extras dintr-un caleidoscop de culori constituit prin alternarea nuanțelor vibrante cu cele neutre, astfel încât riști să nu mai poți face diferența dintre ceea ce simți și ceea ce exprimi în însăși abordarea actului de creație.

Dacă ar trebui să ofer o definiție despre pictură în fața reprezentării de artă a unui creier ce se remodelează constant, aș spune că ea reprezintă modalitatea sublimă de a da viață unei realități a cărei imagine poate fi reflexia mea într-o oglindă, emoția mea creionată într-un text de mare forță narativă sau gândul unei călduri sufletești înrâurită prin exprimare simbolică.

Improvizația care stimulează creativitatea în slujba artei este oglinda unei experiențe de alteritate care te face să te simți fabulos într-o viziune a scriitorului despre el însuși.

Universul unui scriitor pierdut în lumea artei cuprinde toate modalitățile de investigare și abordare a unei teme de interes artistic prin raportare la elementele de construcție a unui text vizibil în relația dintre inspirația de moment și revelația unei realități ascunse, percepută doar prin prisma imaginației.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-scriitor-pierdut-in-lumea-artei.html